

Arrest

nr. 260 811 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 27 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. DE SMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 mei 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 mei 2019 om internationale bescherming. Op 6 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 15 januari 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 24 maart 2021 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek in om internationale bescherming. Op 11 mei 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende

een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, geboren te Khan Younis in de Gazastrook, op 25 maart 1994. U ging tot en met het vierde middelbaar naar school, waarna u stopte en sinds 2011 aan de slag ging bij een callcenter dat eigendom is van een familielid. U werkte daar tot in 2016. U verbleef tot op twee maanden voor uw vertrek in het ouderlijk huis in de Al-Balad wijk, alwaar uw ouders en broers tot op vandaag resideren.

U arriveerde op 11 mei 2018 in België, alwaar u twee dagen later een verzoek om internationale bescherming indiende. In uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u te vrezen opnieuw lastiggevallen te worden door agenten van Hamas en Al Qassam. U verklaarde te vrezen om geslagen te worden, folteringen te moeten ondergaan en mogelijks vermoord te worden. U verklaarde in dit kader dat u in 2015 deelnam aan een rouwstoet van de naburige A. (...) familie. De stoet mondde uit in een confrontatie met de rivaliserende F. (...) familie, waardoor een politiemacht van Hamas tussenbeide diende te komen en schoten loste. Een van de kogels raakte uw neef, M. K. H. A. (...), en werd hem fataal. Ten gevolge van zijn dood protesteerde uw familie gedurende drie dagen, waarbij het tot woordenwisseling met de politie kwam en tot een confrontatie leidde. Op 15 juli 2015 werd u door de politie thuis opgepikt voor een verhoord samen met enkele andere neven. U werd gedurende zes dagen vastgehouden en pas na een akkoord dat uw familie zich zou onthouden van wraakacties, vrijgelaten. In maart 2018 werd u vanop uw werk een tweede maal opgepakt voor een ondervraging over uw activiteiten bij de jongerenafdeling van Fatah, uw oom, die elf jaar eerder de Gazastrook ontvlucht was, en een mogelijke wapenstockage die hij zou achtergelaten hebben. Na 4 dagen werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u zou deelnemen aan de 'Marsen van de Terugkeer' (Al Awda) en dat u informatie over uw oom zou delen, indien u daarover zou kunnen beschikken. U ging slechts éénmaal naar de Awda betogingen. Op 15 mei 2018 kreeg u een oproepingsbrief van de politie bij uw thuis toegestuurd. U moest zich gaan aanmelden maar besliste om hier niet op in te gaan. Gedurende drie dagen bleef u thuis. Op 18 mei 2018 werd u alsnog meegenomen en ondervraagd omdat u maar éénmaal op de Awda betogingen aanwezig bent geweest. U werd beschuldigd van verraad en er werden u opnieuw vragen over uw oom gesteld. Na drie dagen werd u opnieuw vrijgelaten. Ten gevolge van deze laatste vasthouding besliste u richting uw oom in Gaza-Stad te trekken om een vertrek uit de Gazastrook voor te bereiden. Op 12 juli 2018 slaagde u erin de grens met Egypte over te steken.

Op 6 april 2020 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw vrees ten aanzien van Hamas en uw problemen met hen geen geloof kon worden gehecht. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), dewelke op 15 januari 2021 de beslissing van het CGVS bevestigde.

Op 24 maart 2021 diende u zonder België te verlaten een volgend verzoek in. In uw eerste volgend verzoek herhaalt u te vrezen om door Hamas gedood te worden omwille van uw activiteiten bij Fatah en de problemen die uw familie in het verleden gehad heeft met hen.

Ter staving van uw volgend verzoek om internationale bescherming legt u een bundel met screenshots van Facebook over de vervolgingsfeiten die uw familie en anderen door het toedoen van Hamas kenden neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid in de door u aangebrachte asielmotieven en u gezien uw socio-economische situatie en de veiligheidssituatie niet in aanmerking kwam voor artikel 48/4, §2 b en c van de Vreemdelingenwet. In beroep werd de beslissing van het CGVS, door de RVV bevestigd. U tekende geen cassatieberoep aan tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België (verklaring volgend verzoek, 19/04/2021, vraag 20) heeft geenszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming evenals de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie. Binnen de lijnen van uw volgend verzoek om internationale bescherming kan voorgaand element echter niet leiden tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas, noch kunnen zij een nieuw licht schijnen op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid in uw eerste verzoek om internationale bescherming.

U verwijst in uw eerste volgend verzoek naar elementen die u reeds aanhaalde tijdens uw initieel verzoek om bescherming, met name dat u vreest door Hamas gedood te worden omwille van uw activiteiten voor Fatah en de problemen die uw familie in het verleden met hen had (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 17, 18, 19, 23). Voorgaande elementen werden reeds beoordeeld tijdens uw initieel verzoek om bescherming en kunnen de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid dan ook niet opheffen. De door u neergelegde screenshots van Facebookposts kunnen hieraan niets veranderen. Voorgaande betreffen immers kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Evenmin kan hieruit afgeleid worden binnen welke context bepaalde uitspraken op het sociaal medium werden geplaatst. Hier dient bijkomend aan toegevoegd worden dat zulke zaken mits knip-en plak werk vlot te fabriceren zijn, hetgeen de documenten elke bewijskracht ontneeft waardoor ze de bestaande appreciatie niet ombuigen kunnen.

Uit wat voorafgaat dient besloten te worden dat uw nieuwe verklaringen geen aanleiding kunnen geven om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Gazastrook, op te heffen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Zoals blijkt uit de hieronder opgenomen informatie beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Het CGVS en de RvV oordeelden in het kader van uw eerste verzoek dat uit uw verklaringen blijkt dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die een nieuw licht op deze beoordeling konden werpen.

In uw eerste verzoek oordeelden het CGVS en de RvV dat nergens uit uw verklaringen kon afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 23 maart 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20210323.pdf of <https://www.cqvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot maart 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in november en december 2020 enkele bombardementen, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, te verduren heeft gehad, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart

of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze

terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) schendt.

Verzoeker wijst erop dat hij verklaard heeft dat zijn problemen nog steeds actueel zijn en dat hij vreest om bij terugkeer door Hamas te worden opgepakt, gefolterd en gedood. Hij wijst verder op de door hem neergelegde screenshots van openbare Facebook-berichten waarin de moord op zijn neef bevestigd wordt en de problemen van zijn familie besproken worden. Hij wijst er tot slot op dat hij uitgebreid heeft uitgelegd wat hem overkomen is en waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf en verwijst naar de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, verklaring volgend verzoek, vragen 16, 17 en 18).

Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing slechts stelt dat zijn verklaringen volledig in het verlengde liggen van wat hij in zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft aangevoerd en als ongeloofwaardig werd beschouwd. Hij licht toe dat hij juist daarom een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, ondersteund met nieuwe stukken die aantonen dat hij wel degelijk de waarheid heeft verteld en dat zijn leven actueel nog steeds in gevaar is. Deze stukken worden volgens verzoeker echter zonder meer van de hand gedaan en werden door de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik onderzocht.

Verzoeker betwist verder dat het gelet op de algemene veiligheidssituatie veilig genoeg zou zijn om naar Gaza terug te keren en er zich te vestigen en wijst erop dat de commissaris-generaal zelf aanhaalt dat het geweld de laatste tijd verder escaleert.

Verzoeker verwijst vervolgens naar, en citeert uit, landeninformatie over de socio-economische en humanitaire situatie en de algemene veiligheidssituatie in Gaza. Hij meent dat de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zo mensonwaardig is dat de standaard voor toepassing van artikel 3 van het EVRM bereikt is en citeert in dit verband uit een rapport van Nansen van maart 2019. Verzoeker laat verder gelden dat in de laatste maanden tientallen luchtaanvallen werden uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza en dat daarbij honderden burgers zijn omgekomen en duizenden mensen hun woonst hebben verloren. Hij wijst erop dat de Gazanen bovendien leven onder het autoritaire regime van Hamas, dat bekend staat om zijn repressief beleid en mensenrechtenschendingen op grote schaal.

Iemand op heden verplichten terug te keren naar Gaza waar er een onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie heerst, zo vervolgt verzoeker, maakt een schending uit van artikel 3 van het EVRM.

De gebeurtenissen van de laatste maand kunnen volgens verzoeker onmogelijk worden genegeerd. Hij wijst erop dat Israël en Palestina opnieuw in oorlog zijn en dat dagelijkse bombardementen en aanslagen al aan honderden mensen het leven hebben gekost, ter staving waarvan hij de persartikels *“Zes doden bij aanvallen op Gaza, Israëlische media zien voortekenen bestand”* van NOS Nieuws van 19 mei 2021 en *“Geweld in Gaza houdt aan: weer nachtelijke beschietingen”* van Het Laatste Nieuws van 19 mei 2021 aanhaalt. Verzoeker meent dat de actuele situatie in Gaza noopt tot een verder onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin hij terecht zou komen. Verzoeker wijst er verder op dat de VN in een rapport van 28 augustus 2020 stelden dat de situatie sinds de uitbraak van de pandemie aan het verergeren is en dat een COI Focus van 5 oktober 2020 bevestigt dat er nog steeds doden vallen ten gevolge van het geweld tussen Hamas en Fatah.

Verzoeker meent dat het gezien de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza voor hem onmogelijk is om terug te keren en er een menswaardig leven te leiden. Een gedwongen terugkeer vormt dan ook een flagrante schending van artikel 3 van het EVRM, zo besluit verzoeker.

Verzoeker betoogt tot slot dat de Gazastrook op heden onmogelijk op een veilige manier bereikbaar is. Hij wijst erop dat voor terugkeer een geldig paspoort nodig is, dat de grensovergang te Rafah in handen is van Hamas, dat de opening van de grensovergang te Rafah afhangt van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai en dat recente gebeurtenissen aantonen dat de opening van de grensovergang te Rafah steeds een onzeker gegeven is dat afhankelijk is van een fragiel politiek evenwicht.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 27 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus *“Territoire palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021.

2.2.3. Op 1 september 2021 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een fotokopie voegt van een document, getiteld *“Registration Verification Form for Persons Registered with U.N.R.W.A.”*.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- twee attesten van de sociale dienst van Fedasil van respectievelijk 25 juni 2021 en 1 september 2021 (stuk 1);
- het origineel van het document gevoegd bij de in punt 2.2.3. vermelde aanvullende nota (stuk 2);
- een fotokopie van een "family registration card" van het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) (stuk 3);
- een attest van een psycholoog van 26 juli 2021 (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 6 april 2020 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) verzoekers problemen ten gevolge van de voortvluchtigheid van zijn oom niet geloofwaardig zijn, omdat (ii) verzoekers verklaringen over zijn activiteiten bij de Fatah Jeugd en de daaruit voortvloeiende problemen met Hamas niet aannemelijk zijn, omdat (iii) verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn eerste, tweede en derde arrestatie niet aannemelijk zijn, omdat (iv) er niet kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Gaza precarie levensomstandigheden zou kennen, omdat (v) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook, en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin beschikt over elementen die wijzen op het bestaan van dergelijke omstandigheden in zijn hoofde, omdat (vi) verzoeker niet heeft aangetoond dat er, omwille van omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat, en omdat (vii) verzoeker met de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet heeft kunnen ombuigen. De Raad heeft deze beslissing en beoordeling bevestigd in zijn arrest nr. 247 528 van 15 januari 2021.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan de verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek met betrekking tot de problemen die hij en zijn familie zouden hebben gekend met Hamas en dat hij zijn vrees om door Hamas te worden gevangen genomen of gedood herhaalt. Verzoeker haalt tevens aan dat omwille van deze problemen veel familieleden, waaronder een zekere A. A., Gaza verlaten hebben en in België of Europa als vluchteling werden erkend.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure screenshots neer van Facebook-berichten waarvan hij meent dat deze zijn relaas ondersteunen (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten').

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België (verklaring volgend verzoek, 19/04/2021, vraag 20) heeft geenszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming evenals de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie. Binnen de lijnen van uw volgend verzoek om internationale bescherming kan voorgaand element echter niet leiden tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas, noch kunnen zij een nieuw licht schijnen op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid in uw eerste verzoek om internationale bescherming.

U verwijst in uw eerste volgend verzoek naar elementen die u reeds aanhaalde tijdens uw initieel verzoek om bescherming, met name dat u vreest door Hamas gedood te worden omwille van uw activiteiten voor Fatah en de problemen die uw familie in het verleden met hen had (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 17, 18, 19, 23). Voorgaande elementen werden reeds beoordeeld tijdens uw initieel verzoek om bescherming en kunnen de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid dan ook niet opheffen. De door u neergelegde screenshots van Facebookposts kunnen hieraan niets veranderen. Voorgaande betreffen immers kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Evenmin kan hieruit afgeleid worden binnen welke context bepaalde uitspraken op het sociaal medium werden geplaatst. Hier dient bijkomend aan toegevoegd worden dat zulke zaken mits knip-en plak werk vlot te fabriceren zijn, hetgeen de documenten elke bewijskracht ontnaemt waardoor ze de bestaande appreciatie niet ombuigen kunnen.

Uit wat voorafgaat dient besloten te worden dat uw nieuwe verklaringen geen aanleiding kunnen geven om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Gazastrook, op te heffen."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Verzoeker kan immers niet worden gevolgd in zoverre hij voorhoudt dat de door hem neergelegde screenshots van *Facebook*-berichten zijn relaas kunnen ondersteunen. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat het louter fotokopieën betreft die gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd en dat uit de berichten niet kan worden afgeleid binnen welke context zij op een sociaal medium als *Facebook* werden geplaatst. De Raad merkt bijkomend op dat dergelijke berichten geen enkele garantie kunnen bieden wat betreft de betrouwbaarheid van hun bronnen. De commissaris-generaal besluit in de bestreden beslissing terecht dat deze *Facebook*-berichten bewijskracht ontberen en daarom niet van dien aard zijn dat ze de appreciatie van verzoekers vluchtmotieven kunnen ombuigen.

Voor het overige verwijst verzoeker slechts naar de verklaringen die hij in het kader van huidig volgend verzoek heeft afgelegd, doch licht hij niet toe in welke zin deze verklaringen een ander licht vermogen te werpen op de appreciatie van zijn vluchtmotieven. De Raad stelt vast dat deze verklaringen overigens op meerdere punten afwijken van de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd, dan wel elementen bevatten die verzoeker eerder niet heeft aangehaald. Zo situeert verzoeker de moord op zijn neef thans in 2017 en niet in 2015, zoals hij voorhield in de loop van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoeker maakt verder melding van twee deals die zouden zijn gesloten met Hamas, nadat Hamas zou geweigerd hebben de moord te onderzoeken. Ingevolge de eerste deal zou verzoeker, in ruil voor de vrijlating van zijn oom N., samen met andere jonge leden van de familie zijn opgesloten door Hamas. Op 19 juli 2017, de dag van de uitwisseling, zou Hamas evenwel de huizen van de familie hebben aangevallen en honderdtwintig familieleden hebben gearresteerd. Daarop zou er op 5 november 2017 een nieuwe deal gesloten zijn waarbij Hamas verzoekers familie 50.000 Jordaanse dinar zou betalen als genoegdoening voor de moord op zijn neef en alle familieleden zou vrijlaten in ruil voor de belofte van verzoekers familie om Hamas met rust te laten. Op 28 december 2017 zou verzoeker een verbod opgelegd hebben gekregen om deel te nemen aan activiteiten van Fatah en het huis te verlaten. Dit verbod zou geëindigd zijn op 10 januari 2018. Wat betreft zijn arrestatie in maart 2018, verklaart verzoeker thans dat hij verplicht werd een document te ondertekenen waarin hij verklaarde om Hamas niet te bekritisieren of tegen te werken. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 5 februari 2020 in het kader van zijn eerste verzoek verklaarde verzoeker evenwel dat Hamas wilde dat hij een document zou tekenen waarin hij zijn oom beschuldigde (adm. doss., stuk 8, adm. doss. voorgaand verzoek, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 februari 2020, p. 9). Over de latere oproeping op 15 mei 2018 en de arrestatie enkele dagen later rept verzoeker met geen woord meer. Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker thans verklaringen aflegt die sterk afwijken van, dan wel toevoegingen bevatten aan, verklaringen die hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft afgelegd het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas enkel bevestigt.

Dat verzoeker zijn verklaringen over de kern van zijn relaas naar believen wijzigt, blijkt tevens uit het feit dat hij in het kader van onderhavig beroep bij aanvullende nota's neergelegd op 1 september 2021 en ter terechtzitting stukken voegt waarmee hij wenst aan te tonen dat zijn moeder geregistreerd is bij UNRWA, waardoor hij meent te moeten worden beschouwd als begunstigde van de hulp of bijstand van dit agentschap. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in zijn beslissing aangaande verzoekers eerste verzoek gewezen heeft op het feit dat uit zijn verklaringen en de door hem neergelegde stukken blijkt dat verzoeker (of zijn familie) nooit geregistreerd is bij UNRWA en dat hij nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA en dat bijgevolg zijn verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: adm. doss., stuk 8, adm. doss. voorgaand verzoek, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 februari 2020, p. 5). Dat hij niet in aanmerking komt voor de hulp of bijstand van UNRWA heeft verzoeker nooit betwist, noch in het kader van zijn eerste verzoek, noch in onderhavig verzoekschrift tegen de thans bestreden beslissing, zodat het niet ernstig kan worden genoemd dat hij middels later bijgebrachte stukken plots het tegendeel wil aantonen.

De bewijswaarde van deze stukken is overigens bijzonder relatief. Het ene stuk betreft een formulier dat dient te worden ingevuld ter verificatie van personen die geregistreerd zijn bij UNRWA (tweede aanvullende nota verzoeker, stuk 2) en dat gelet op de erop vermelde datum, 30 augustus 2021, een gesolliciteerd karakter heeft. Hieruit blijkt niet dat dit formulier daadwerkelijk werd ingediend, laat staan dat de erop ingevulde gegevens door UNRWA werden geverifieerd en dat UNRWA bevestigd heeft dat de moeder van verzoeker bij UNRWA geregistreerd is. Dat op dit formulier melding wordt gemaakt van het registratienummer van verzoekers moeder, doet hieraan geen afbreuk. Het andere stuk betreft een loutere fotokopie van een *“family registration card”*, afgedrukt op 30 januari 2013, waarop de namen van de ouders van verzoeker staan vermeld (tweede aanvullende nota verzoeker, stuk 3). Hiermee toont verzoeker niet aan dat hij zelf stappen heeft ondernomen om bij UNRWA te worden geregistreerd, dan wel dat hij via zijn moeder daadwerkelijk de hulp of bijstand van UNRWA heeft genoten kort voor zijn vertrek uit Gaza. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan bovendien hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeker voegt bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota tevens twee brieven getekend door een sociaal assistente van het opvangcentrum waar hij enige tijd zou hebben verbleven (tweede aanvullende nota verzoeker, stuk 1). De sociaal assistente schetst daarin een beeld van aanslepende psychische en huisvestingsproblemen in hoofde van verzoeker. Deze elementen houden op zich geen verband met de vervolgingsfeiten die verzoeker aanhaalt ter ondersteuning van huidig verzoek om internationale bescherming. Er kan immers niet uit blijken dat eventuele psychische of andere problemen waarmee verzoeker in België zou kampen het gevolg zijn van de feiten en gebeurtenissen die volgens zijn verklaringen geleid hebben tot het vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf. Evenmin blijkt uit deze brieven, in het bijzonder de observatie in de brief van 1 september 2021 dat verzoeker *“aanhoudend nerveus en gestresseerd (is), waardoor hij ook zijn gedachten niet op een rij lijkt te kunnen houden en geheugenproblemen lijkt te hebben, of althans blijkt geeft van vergeetachtigheid”*, dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ op 19 april 2021 niet in staat was om de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek naar behoren uiteen te zetten. Aan de observaties en indrukken van een sociaal assistent kan hoe dan ook niet hetzelfde gewicht worden verleend als aan de vaststellingen van een psycholoog. Verzoeker voegt bij voormelde aanvullende nota weliswaar nog een attest van een psycholoog van 26 juli 2021 (tweede aanvullende nota verzoeker, stuk 4), doch hieruit blijkt slechts dat hij sinds 30 juni 2021 psychologisch wordt opgevolgd en begeleid, niet meer en niet minder. Op basis van dit attest kan evenmin worden aangenomen dat psychologische problemen verzoeker ervan verhinderd hebben correcte en coherente verklaringen af te leggen in het kader van zijn opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming.

Wat betreft de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat niettegenstaande de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat verzoeker dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. De commissaris-generaal oordeelde vervolgens dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De Raad bevestigde deze beoordeling in zijn arrest nr. 247 528 van 15 januari 2021. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. In zijn verzoekschrift beperkt hij zich ertoe algemene informatie aan te halen die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie en die dan ook niet dienstig is.

Wat verzoekers mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza betreft, merkt de Raad op dat hij reeds in zijn arrest nr. 247 528 van 15 januari 2021 geoordeeld heeft dat verzoeker niet aantoonde dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat. De Raad baseerde dit oordeel, wat de algemene situatie betreft, onder meer op de informatie vervat in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, waaraan tevens gerefereerd wordt in de thans bestreden beslissing. Gelet op deze informatie alsook de vaststelling dat verzoeker in het kader van huidig verzoek geen nieuwe elementen aanbrengt op grond waarvan kan worden aangenomen dat Hamas hem zal viseren bij een terugkeer naar Gaza, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit

ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker beperkt zich te dezen in zijn verzoekschrift slechts tot het betoog dat hij reeds gevoerd heeft in zijn verzoekschrift tegen de beslissing inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van dien aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 23 maart 2021 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de COVID-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN